

ת"פ 42352/11/20 - רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית נגד וורקה עובדים כח אדם ופרויקטים בע"מ, שי שביט, אסי בסין

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 42352-11-20 רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית נ' וורקה עובדים כח אדם ופרויקטים בע"מ ואח'

18.11.21

לפני כבוד השופט אביב שרון

המאשימה

נ ג ד

הנאשמים

רשות המיסים - לשכה משפטית - מחלקה פלילית

1. וורקה עובדים כח אדם ופרויקטים בע"מ

2. שי שביט

3. אסי בסין

החלטה

לפניי בקשה למחיקת כתב האישום בשל טענות של הגנה מן הצדק.

רקע

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של **אי הגשת דין וחשבון**, לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] בקשר עם סעיפים 117 ו-24א' לפקודה.

על פי העובדות הנאשמת, חברת כוח אדם פרטית, והנאשמים שהיו מנהליה בעת הרלוונטית, לא הגישו במועד לפקיד השומה את הדו"חות על הכנסותיה של הנאשמת לשנת המס 2014, עד למועד החוקי ביום 31.8.15, כשמחזוריה העסקיים של הנאשמת בשנת המס האמורה עמדו, על פי דיווחי הנאשמים למע"מ, על סך של 28,061,764 ₪.

טיעוני הצדדים

2. לטענת ב"כ הנאשמים יש למחוק את כתב האישום בשל טענות של הגנה מן הצדק, מחמת אכיפה בררנית ושיהוי. נטען שהנאשמים ניהלו לקראת סוף שנת 2014 משא ומתן למכירת הנאשמת לגב' גלינה קלינובסקי (להלן - **גלינה**), וביום 17.12.14 הוגשה למשרד התמ"ת בקשה מקדמית לקבלת היתר למכירת החברה ולקבלת רישיון להעסקת עובדים זרים עבור גלינה. ביום 9.2.15 חתמו הצדדים על הסכם עם תנאי מתלה לפיו הוסכם כי כל מניות החברה, עסקיה, לקוחותיה והציוד יועברו לגלינה החל מיום 28.2.15, בכפוף לאישור התמ"ת (נספחים א' ו-ב' לבקשה). ביום 20.5.15 חתמו הצדדים על הסכם המשך לפיו בוטל התנאי המתלה והכניסו את ההסכם הראשון לתוקף, דהיינו שהחברה כולה תעבור לבעלותה של גלינה עוד ביום 28.2.15. הסכם רכישת המניות נחתם ביום 28.2.15, על גלינה הוטלה חובה להעביר את מניות החברה בפועל על שמה עד לסוף חודש יולי 2015, וכן לפעול להעברת זכות החתימה בחשבון הבנק של החברה, והלכה למעשה מניות החברה הועברו על שמה של גלינה ביום 1.6.15 (נספח ג' לבקשה). בנסיבות אלה, לאחר חתימת ההסכם, גלינה ניהלה את החברה לכל דבר וענין ולה אף

האחריות להגשת הדו"ח לשנת 2014 כמנהלת פעילה. העובדה שגלינה ניהלה את החברה בפועל היוותה את הסיבה לכך שהוסכם שככל ותיסוג מהעסקה בשל אי קבלת רישיון על שמה, יהיה עליה לשלם פיצוי מוסכם בסך ₪ 800,000 לנאשמים.

עוד נטען שבמרץ 2018 נחקרה גלינה אצל פקיד השומה תחת אזהרה בחשד כי בהיותה מנהלת פעילה ובעלת מניות בחברה לא הגישה את הדו"ח השנתי נשוא כתב האישום ובחקירתה הודתה כי רכשה את מניות החברה ופעילותה עברה אליה ואף הודתה שהיתה לה זכות חתימה בחברה ושיתכן והיתה לה אחריות לאי הגשת הדו"ח. דברים אלה נטענו אף בחקירותיהם של הנאשמים ביולי 2018 בפני פקיד השומה.

לאור האמור, נטען שננקטה כלפי הנאשמים אכיפה בררנית שפגעה פגיעה קשה בעקרון השוויון, מקום בו לא הוגש כתב אישום נגד גלינה. כמו כן, נטען שלא זומן לעדות רואה החשבון של החברה, עורך-דין שעסק בניסוח ההסכמים בין הצדדים, ושדיווח לרשם החברות על העברת המניות. כמו כן, לא נחקרו מנהל החשבונות בחברה ועובדי החברה.

3. בנוסף נטען שחל שיהיו ניכר בחקירת התיק באופן שפגע בהגנת הנאשמים, הואיל והחקירה נפתחה בחודש מרץ 2018, כשנתיים וחצי לאחר המועד החוקי להגשת הדו"ח לשנת המס 2014 וכתב האישום הוגש כשנתיים וחצי לאחר מכן, ולמעלה מחמש שנים מהמועד החוקי להגשת הדו"ח. הנאשמים נחקרו לראשונה ביום 29.7.18, כשלוש שנים לאחר המועד החוקי להגשת הדו"ח.

4. לפיכך, התבקש בית המשפט לבטל את כתב האישום.

5. בתגובת ב"כ המאשימה נטען שביטולו של הליך פלילי מטעמים של הגנה מן הצדיק מהווה מהלך קיצוני שיינקט רק במקרים חריגים ביותר וכי יש להראות קשר סיבתי בין ההתנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויות הנאשמים, כמו גם "ההתנהגות בלתי נסבלת של הרשות", עניינים שלא מתקיימים בענייננו. נטען שהראיות מצביעות על כך שהנאשמים שימשו כמנהלים פעילים בנאשמת בעת הרלוונטית, והלכה למעשה גלינה, לה נמכרה החברה, כלל לא היתה בעלת זכות החתימה במועד ביצוע העבירה ולא אחזה בכלים שאיפשרו לה לנהל את החברה בפועל. כך, המועד החוקי לגשת הדו"ח הוא **31.8.15**, ברם על מסמכי בנק הפועלים בו התנהל חשבון החברה קיבלה גלינה את זכויות החתימה רק ביום **20.12.15**, דהיינו לאחר המועד החוקי להגשת הדו"ח.

בנוסף, טרם הגשת כתב האישום בוצעו שתי השלמות חקירה, הוצא צו לקבלת מסכים מהבנקים, הוזמנו אסמכתאות מהבנקים, נגבו עדויות מלקוחות גדולים של החברה שהעידו שהם מכירים רק את הנאשמים ולא את גלינה, והתקבל מסמך רשמי שמעיד שלגלינה לא היתה זכות חתימה במועד ביצוע העבירה, דהיינו היא לא ניהלה ולא יכולה היתה לנהל את החברה בפועל.

נטען שהנאשמים מנסים להטיל אחריותם על אישה שלא ניהלה את החברה, ולמרות שגלינה נחקרה באזהרה ולא היתה מניעה לכלול אותה בכתב האישום, המאשימה נמנעה מכך שכן פעולה שרירותית כזו אינה תואמת את חומרי החקירה ואת שיקולי הצדק.

מדובר בנאשמת שמחזורי הפעילות שלה גבוהים במיוחד (כ-28 מיליון ₪) כשבאותה שנת פעילות הנאשמים הם שהיו אחראים לפעילות החברה ויצרו את המחזור הכספי, ונשארו פעילים בה גם לאחר מכירתה הלכאורית. ניסיונם להטיל אחריות להגשת הדו"ח על מי שלא היתה לו זכות חתימה באותה תקופה עולה כדי חוסר תום לב.

6. בכל הנוגע לטענת השיהוי, נטען שקבלת טענה זו במסווה של הגנה מן הצדק משמעה קיצור תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק. נטען שהמאשימה פעלה בהתאם למדיניות האכיפה שנקבעה ועודכנה בשנת 2019 בעקבות תיקון 87 לחסד"פ המתייחס לתקופות ההתיישנות, מדיניות שנאכפת בהלימה להנחיית היועמ"ש מס' 4.1200 לענין משך טיפול התביעה בתיקים עד לגשת כתב אישום. עוד נטען שעבירה של אי הגשת דו"ח במועד היא עבירה נמשכת כך שעד לרגע זה המחדל לא הוסר. על פי הנחיית היועמ"ש בעבירות מסוג עוון או פשע יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך 18 חודשים ממעוד תחילת החקירה כשפרקי הזמן בהם התיק היה מצוי בהשלמות חקירה לא ייספרו. בנסיבות אלה, התיק הונח על שולחן המאשימה ביום 7.1.19 והוגש בו כתב אישום ביום 12.11.20. במהלך תקופה זו הוא הועבר פעמיים להשלמות חקירה שקטעו את מרוץ הזמנים, והתיק שהה בהשלמת חקירה מעל חצי שנה, כך שהמאשימה לא חרגה מהמועדים הקבועים בהנחיית היועמ"ש.

בהתאם לתיקון 87 לחסד"פ משך הליכי החקירה וההעמדה לדיון יהיו בהתאם לנוהלי רשויות החקירה ובאישור היועמ"ש לפי סעיף 57א(א) לחסד"פ. במשרדי הרשות נוסחו נהלים שאושרו על ידי היועמ"ש, לפיהם משך הטיפול בתיקים בעבירות עוון לא יעלה על שנתיים מתחילת החקירה והמאשימה עמדה במועד זה.

7. לאור האמור, נוכח חזקת תקינות המנהל העומדת למאשימה, העובדה שהנאשמים לא הרימו את הנטל המוטל עליהם להוכחת רכיביה של טענת האכיפה הבררנית, והיותה של טענת השיהוי מופרכת, לצד האינטרס הציבורי בניהול הליכים בעבירות מס, התבקש בית המשפט לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

8. טענת ההגנה מן הצדק עוגנה על-ידי המחוקק בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 אשר קבע כי-

"הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

בע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 נקבעו הקריטריונים לבחינת טענת ההגנה מן הצדק - בשלב ראשון יש לזהות את הפגמים שנפלו בהליך ולעמוד על עוצמתם; בשלב שני יש לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות; בשלב שלישי רק מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, יש לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.

9. בכל הנוגע לטענת אכיפה בררנית נקבע בפסיקה כי עצם החלטת רשויות התביעה להעמיד לדין פלוני ולהימנע

מהגשת כתב אישום נגד אלמוני, החשוד במעורבות באותה פרשה, אינה מלמדת בהכרח, על קיומה של אכיפה בררנית, וכי על הטוען לכך להראות כי ההבחנה בין המעורבים באותו אירוע מבוססת על שיקולים זרים, גישה שרירותית או מטרה פסולה (ע"פ 7659/15 **הרוש נ' מדינת ישראל** (20.4.16); ע"פ (מחוזי נצ') 42878-06-16 **גסאן סכס נ' מדינת ישראל** (13.12.16)), ואולם גם מקום בו הרשות התנהלה בתום לב, עשויה התנהלות זו להיות נגועה באפליה פסולה, והאיסור חל גם על אכיפה חלקית הנובעת משרירותיות גרידא (ע"פ 6833/14 **נפאע נ' מדינת ישראל** (31.8.15)).

10. יישום המבחנים שנקבעו **בהלכת בורוביץ** על המקרה שלפני מעלה כי לא התקיימו המבחנים המצטברים האמורים לקבלת טענת הגנה מן הצדק.

באשר לטענת השיהוי יאמר מיד שכבר נקבע בפסיקה **שיהוי של למעלה מחמש שנים בהגשת כתב אישום, הוא שיהוי בלתי סביר** גם בהינתן העומס המוטל על מערכות האכיפה, והוא מלווה ממילא בפגיעה בזכויות נאשם אשר נאלץ להתנהל משך שנים בחוסר ודאות (ע"פ 6922/08 **פלוני נגד מדינת ישראל** (1.2.10)). יחד עם זאת, והגם שבעניינו דובר בשיהוי של **חמש שנים וכשלושה חודשים** מיום התגבשות העבירה ועד להגשת כתב האישום, כמו גם הטענה לפיה נחקרו הנאשמים לראשונה רק ביולי 2018, הרי שלא ניתן להתעלם מהסברי המאשימה לפיהם השיהוי נעוץ בניהול חקירה ענפה ומורכבת, אשר טעונה פניה לבנקים ולרשויות נוספות, שליחת התיק להשלמות חקירה שונות, שאף הן אורכות זמן לא מבוטל, ולבסוף - איסוף ועיבוד החומר עד לזיקוקו לכתב אישום אותו סבורה המאשימה כי ביכולתה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים.

בנוסף, ראוי לציין שקיומו של פגם אינו חזות הכל, שהרי ניתן לרפא פגם זה באמצעי מתון ומידתי יותר מביטולו של כתב האישום, אמצעי שפגיעתו באינטרס הציבורי פחותה, כשיקול לעונש, אם וכאשר יורשעו הנאשמים בדינם (ע"פ 6922/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.1.10); עפ"ג (מחוזי ב"ש) 68947-07-20 **סרגיי יוסופוב נ' מדינת ישראל רשות המיסים** (18.11.20); ע"פ 2103/07 **אביהו הורביץ ואח' נ' מדינת ישראל** (31.12.08)).

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו מנגד קיים אינטרס ציבורי כבד משקל בניהול הליכים פליליים בעבירות מס המתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה בקופה הציבורית ובכיסו של כל אזרח ונוכח העובדה שהן חותרות תחת ערך השוויון בנשיאה בנטל המס (רע"פ 977/13 **אודיז נ' מדינת ישראל** (20.2.13)).

11. גם את הטענה בדבר אכיפה בררנית אין בידי לקבל בשלב זה. טענה זו נסמכת **לחלוטין** על חומרי החקירה והראיות, כפי שיעידו טענות הצדדים בבקשה, בתגובה ובתשובה לה, באופן שמעיד כי אין מדובר בהכרעה שיכולה להינתן ללא עיון בחומרי הראיות גופם וללא שמיעת הראיות.

די לה בעובדה לפיה הנאשמים טוענים שגלינה היתה המנהלת בפועל בעת הרלוונטית, והמאשימה מכחישה זאת מכל וכל בטענה כי על פי מסמכי החשבון של הנאשמת קיבלה גלינה זכויות חתימה בנאשמת רק בדצמבר 2015, דהיינו כארבעה חודשים לאחר התגבשות העבירה, כדי להעיד שדרוש ברור ראיתי מקיף בנסיבות אלה אף בנוגע לשאלות בסיסיות במישור העובדתי. גם הסברה של המאשימה מעיד, **על פניו**, כי אי הגשת כתב אישום נגד גלינה אין מקורו באפליה פסולה או בהחלטה שרירותית, אלא מדובר באכיפה שונה הנובעת משיקולים ענייניים. כבר נקבע בפסיקה שלא כל החלטה המבחינה בין מעורבים במעשי עבירה מגלה חשש לאכיפה סלקטיבית (בש"פ 7277/21 **ארז שמואלי נ' מדינת ישראל** (7.11.21); ע"פ 4039/19 **דניאל נחמני נ' מדינת ישראל** (17.3.21)) וכי הדבר טעון ביסוס ראיתי.

12. לאור האמור לעיל, אני סבור שלא עלה בידי הנאשמים להוכיח את טענת האכיפה הבררנית, ובאשר לטענת השיהוי, שעל פניה יש בה טעם, הרי היא כשלעצמה אינה מצדיקה נקיטה בצעד דרסטי של ביטול כתב האישום, ומקומה בשלב הטיעונים לעונש, אם וכאשר יורשעו הנאשמים.

13. לאור כל האמור, הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ד כסלו תשפ"ב, 18 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.